

DE CONTEXT

DE CONTEXT

TON BRANDSMA

antonie44@hotmail.com

--

2019

Auteur: Ton Brandsma.

Coverontwerp: Ton Brandsma.

ISBN: 9789462549463

Herschreven: 2019

© <Ton Brandsma>

--

VOOR MIJN KLEINZONEN

Damiën.

Nolan.

Jullie zijn alles.

Altijd.

--

Het grotere betekenis gevende kader, waarbinnen iets plaatsvindt.

--

INDEX

Geraadpleegde bronnen	8.
Proloog	10.
Over boek TUNNELVISIE	14.
Pro en contra	18.
De verkeerspaaltjes	30.
Over gelukkig zijn	40.
Avonturen en herinneringen	42.
Schrijven en alcohol	44.
Meerdere paaltjes	46.
Paniek bij een fietspad	52.
Flashbacks en glasdromen	56.
Meer dromen	62.
Avonturen in een polder	72.
De trukendoos van het leven	76.
België en sexy piercings	82.
Ontdekkingstocht	102.
Parkeer perikelen	106.
Eetlust en humor	110.
Vakantie bij PISA	114.
Fietsklem en combineren	118.
Nieuwjaarsdag-syndroom	122.
De vrije radicalen	126.
De controverse	136.
Creatieve vormen	148.
Een confrontatie	152.
Corruptie en fraude	160.
Emotionele verwarring	168.
De methode van freewriting	174.
Fantasie contra werkelijkheid	184.
Inspiratiebronnen	196.
De chemo-wagen	204.
Het borreluurtje	210.
Vuilnis en glasseks	212.
Freak-City	224.
Marktplaats	230.
Op een terrasje	238.
Opportunisme	240.
Doorzichtig	242.
Denkbeelden	248.
Ambtelijke terreur	254.
Buitenissige dingen	262.
Manipulatie	266.

Reclame en W.H.I.D.A	278.
Vlijmscherp kristal	290.
Vreemde gevoelens	294.
Sjoemelen en graaien	296.
Normen en waarden	306.
Het heilige vuur	312.
Netwerken	320.
Overtuiging en kortsluiting	326.
Wishful thinking	330.
Comateuze apathie	336.
Fantoompijn	338.
Het handhaving-team	350.
Fragmentarische berichten	358.
Labiël en meer	366.
Het amazone regenwoud	370.
Claustrofobische leegte	378.
Een warme zonnewind	386.
Marketing en slipjes	396.
Ontleden en intelligentie	406.
De schaamtelozen	418.
Afscheid en raakvlakken	428.
Mentale stormrammen	438.
Verwachting en fantaseren	446.
Een verlichtend voorbeeld	452.
Bouwlust en woningnood	456.
De feministe	464.
Fijnstof en roetfilters	476.
De harde schijf	488.
Nieuw elan	494.
Manuscripten en whisky	498.
Verkoopstrategie	506.
Indoctrinatie	512.
De openbaring	522.
Schrijven en vensters	540.
Instinctmatig schrijven	546.
De aangename ironie	564.
Vreemde berichten	574.
Epiloog	588.
Einde`	591.

GERAADPLEEGDE BRONNEN

Kranten

Dagblad rivierenland.

Algemeen dagblad.

Spits en Metro.

De Volkskrant.

Het Kontakt.

Extra nieuws.

Nu.nl.

NRC Handelsblad.

Vrij Nederland.

Boeken

Fascinaties over schrijven.

Kluwers woordenboek.

Leren schrijven leren.

Handboek schrijvers.

TUNNELVISIE (van auteur).

Bladen

Vrij Nederland.

Nieuwe revue.

Panorama.

Elsevier.

Intermediair.

Viva.

Wikipedia

Koninklijk Huis.

Politiek algemeen.

Politici persoonlijk.
Containervervoer China.
Containers Havenbedrijf.

Internet

www.kringloopglas.nl
www.marienwaert.nl
www.feminisme.nl
www.integratie.nl
www.nuevenniet.com
www.psychowijzer.nl
www.depressiecentrum.nl
www.glascentrumleerdam.nl
www.wikipedia.nl
www.joop.nl
www.tandenzorg.nl

Diversen

Keppel staalconstructies B.V.

Documenteigenschappen.

Geschreven met: Office 2007.
Tekengrootte: 12 punten.
Lettertype: Garamond.
Aantal woorden: 195492

PROLOOG

Dit is alweer mijn vierde boek dat ik schreef. Mijn eerste boek en tevens mijn debuut als beginnende schrijver, was een oorlogsroman en ik noemde dit boek: HEET STAAL. Dit boek kwam uit in 2002 en bij internetuitgeverij: BERGBOEK

Boek HEET STAAL gaat over een tocht van een tankbemanning en alle avonturen die zij meemaakten, tijdens de landing op D-Day in de provincie Normandië tijdens de Tweede Wereldoorlog. Het gehele verhaal, speelt zich af vanaf de inscheeping in Engeland tot aan de poorten van Berlijn.

Maar ook over de spannende gebeurtenissen met Amerikaanse bommenwerpers en de Duitse nachtjagers, die gestationeerd zijn op een nachtjagerbasis in Nederland (aan de oostkant van het IJsselmeer en fictief natuurlijk) die de Amerikaanse en de Engelse bommenwerpers proberen te onder scheppen...

Ik kreeg de smaak te pakken wat het schrijven betrof.

Toen mijn eerste boek (ik bracht veel uren in de bibliotheek door om aan de bestaande feiten en informatie te komen) HEET STAAL was uitgekomen – met veel vallen en opstaan en verschillende frustraties was het een enorme opluchting dat het mij toch gelukt was.

Maar het was soms als een soort van ravage.

En toch als deze gevoelens weer eens optraden onder het schrijven schreef ik stug door, met een bepaalde soort van hardnekkigheid en wel met deze pitbullbenadering: 'Vastbijten en niet loslaten en met een bepaalde soort van standvastigheid...'.

Ik had dus een deal met mezelf gemaakt...

Enkele jaren later herschreef ik HEET STAAL en had ondertussen geleerd met schrijven: 'Me een weg door de struiken te hakken, om de essentiële punten bloot te leggen'. Ik breidde het boek langzamerhand uit, tot ik helemaal tevreden was. En noemde het toen: TANKS En dit boek, kwam toen uit bij een Internet uitgeverij: FREE MUSKETEERS en in het jaar 2006. Daarna begon ik aan mijn derde boek te schrijven (dit boek kwam uit in het jaar 2008) en noemde dit boek na niet lang te

hoeven nadenken TUNNELVISIE En dit boek trouwens – kwam ook uit bij diezelfde uitgeverij.

Toen boek TUNNELVISIE (nogal hilarisch en vooral controversieel geschreven) bijna klaar was, kreeg ik ineens het lumineuze idee (tijdens een maalstroom van het schrijven aan dat boek) en dat bleek later en achteraf, toch een goede greep van mij te zijn – al was het alleen al voor mijn eigen ego, om de gevoelens en indrukken die toen optraden tijdens het schrijven – vast te houden en weer te gebruiken, om dit boek: DE CONTEXT te gaan schrijven. En succes is het vermogen, van de ene mislukking naar de andere te gaan – zonder je enthousiasme te verliezen. De term CONTEXT betekent om ook nog helemaal compleet te zijn: ‘Het grotere betekenis gevende kader waarbinnen iets plaats vindt’. Maar ik wilde ook graag: ‘De schokkende ervaringen’ verwerken (toch eventjes overdrijven voor het effect) die tijdens het schrijven op mijn pad kwamen en natuurlijk alle kennis van de diverse dingen, die nog in mijn: ‘Hersenen aan het rondzwerven waren in dit boek te gaan opnemen...’.

Maar verder – ik heb het boek: DE CONTEXT geschreven, maar wel op een zodanige manier geschreven, dat mensen die dit boek gaan lezen er wel zelf DE CONTEXT bij moet gaan denken. Zo nam ik me dat voor.

Want CONTEXT – dat zal in dit boek veel gebruikt worden.

En meerdere keren zal het ook voorkomen, dat bepaalde verhalen en anekdotes in het begin overkomen als een relaas van gebeurtenissen zonder onderling verband – of zonder een referentiekader, met de andere thema’s waarover ik schrijf. Toch, als de lezers van dit boek slim zijn (dat neem ik voor mijn gemak maar eventjes aan) al lezend gaan merken, dat sommige dingen/thema’s, als vanzelf op hun plaats vallen. Maar dan wel op een bijzondere c.q. aparte manier.

Dus – op deze manier en geen enkele andere.

Met deze methode van schrijven (een van de gebruikte methodes) kwam ik simpel aan de naam van dit boek. En dat kwam weer door het simpele gegeven – het ene, lijdt meestal tot het andere.

De diverse teksten, gebeurtenissen en gevoelens, die tijdens het schrijven aan de drie vorige boeken optraden, leenden zich uitstekend voor een geheel ander soort boek. Maar dat betekende – een soort van geestelijk om werken van teksten en geschikt maken c.q. samenstellen

met een scala van bizarre verhalen en verschillende thema's. En dat alleen al, door er bijzondere elementen in te brengen. Elementen, die ik zo links en rechts oppikte in het voorbijgaan en ook nog tegelijkertijd toen ik schreef aan dit boek (zo ongeveer halverwege) kreeg ik ook nog plannen, om mijn boek TANKS opnieuw te reviseren en uit te breiden. Er meer details inbrengen en andere gebeurtenissen toe te voegen enz. Want het ging op een bepaalde manier, het toch weer een beetje kriebelen (wanneer eindigt dit in gódsnaam) om mijn oorlogsroman weer te gaan herschrijven. Dus in dit boek noem ik mijn opnieuw herschreven oorlogsroman: KRUISVUUR...

--

OVER BOEK TUNNELVISIE

Nu nog eventjes over mijn boek: TUNNELVISIE. Hoofdthema van dit boek was: GLASRECYCLING – hoe wij als eenvoudige mensen denken dat we met het recycleren van dit glas, minder vervuiling in het milieu brengen. Het boek TUNNELVISIE is en was door mij geschreven, op een hilarische, satirische en op een controversiële manier en gelardeerd met bepaalde soort humor en soms ook, wrange humor en dat alleen al, om toekomstige lezers van dit boek te choqueren met bepaalde zaken. Want ze komen dan al lezend in een stemming, die ze dan helemaal niet willen, maar wel opgeroepen door mij met een bepaalde schrijfstijl en ook nog met voorbedachten rade van mijn kant.

Daar kun je trouwens vergif op innemen.

Verder probeerde ik aan te tonen (ook weer met een andere en bepaalde c.q. door mij bedoelde schrijfwijze) of het eigenlijk wel zo is dat we met glas recycleren minder milieuproblemen en vervuiling creëren (volgens mij op basis van veronderstellingen).

Want, als je alles zou meerekenen en dus ook alle losse eindjes, kon dat weleens niet zo zijn (toch wel een interessante formulering. Al schrijf ik het zelf). Meegerekend alle INS EN OUTS die daarbij komen kijken en dan ook op een uitgebreide wijze, kan het namelijk ook nog zo zijn: ‘Hoe meer wij de door ons gebruikte materialen gaan recycleren hoe meer wij in een neerwaartse spiraal terecht komen, wat het milieu betreft...’. Toen ik deze mening/zienswijze hier had neergeschreven nam een slokje van mijn koffie. Hij smaakte naar carterolie...

Ik schreef dit boek met de methode van FREEWRITING (nader uitleg volgt en intussen, kan ik het je sterk aanbevelen als je ook wilt gaan schrijven.) en ook liet ik mij tijdens het schrijven (en daar ontkom je natuurlijk niet aan, want dat is een soort van neveneffect, dat trouwens als vanzelf optreedt) beïnvloeden door verschillende dwarsverbanden. Maar ook weer, door verschillende inspiratiebronnen en invloedsferen uit mijn dagelijkse leven. Ook beschreef ik in dit boek een aantal andere zaken die mij nu eenmaal sterk bezighielden op dat moment. Dat deed ik op een geheel eigen wijze. En dit boek, is dan ook niet conformerend geschreven (neem dat maar eens heel goed in je op)

maar nu juist geschreven op een cónfronterende manier. Verder is dit boek, doorspekt met allerlei vreemde zaken, dingen en thema's die zich op hetzelfde moment en tijdens het schrijven als vanzelf aandienden en op de een of andere manier, natuurlijk met glas en glasrecycling te maken hadden. Die gehele 'associatie' was niet zo moeilijk voor mij als de auteur van dit boek, want tenslotte ben ik geboren en getogen en woon ik in DE GLASSTAD LEERDAM Dat heeft wel enige voordelen voor mij en ook nog persoonlijk. Vooral, als het over glas en aan verwante dingen gaat. En daar maakte ik, dan ook danig gebruik van en dat zou jij ook doen...

In dit boek: 'Gaan de werkelijkheid en fictie, een merkwaardige relatie met elkaar aan, zodat niets meer is wat het lijkt te zijn. Hoe verleden heden, waarheid en fictie door elkaar lopen en als het ware perfect op elkaar aansluiten'. Dit gebeurde tijdens het gehele schrijfproces.

Ik verzon een voorzitter (Harding) die al heel snel een bijnaam kreeg en noemde hem toen: HET BREIN De voorzitter van een soort van milieclubje in samenwerking met de Nederlandse ambtenaartjes (ik hou helemaal niet van ambitieuze bureaucraten) van het ministerie van milieu en geheten VROM Of hoe ze zich tegenwoordig dan ook maar noemen.

Natuurlijk – gebaseerd op mijn fantasie.

Daarbij verzon ik ook nog een alcoholloze milieufreak (Nick) als de kompaan van HET BREIN en een feministe (Nicole)) als de vriendin van deze freak. Die samen, een nogal heftige relatie met elkaar krijgen. En daar zorgde ik wel voor in dit boek. En de namen zijn gemakkelijk te onthouden – Nick en Nicole.

Let wel – dat alleen en uitsluitend, voor mijn eigenbelang.

Door dit hele boek heen beschrijf ik hun SEKSUELE AVONTUREN met de verwerking van ZINDERENDE SEKS tussen deze twee – maar dan wel tot in de meest pikante details. En verder, liet ik ze ook nog bij een regionale televisienieuwszender (met een bepaalde bedoeling van het verloop van dit boek) werken – maar dan als freelancers.

En welke regionale nieuwszender dat dan is...?

Nou, dat mogen jullie lezers van dit boek zelf uitzoeken.

Lezers van dit boek probeer ik dan ook regelmatig op het verkeerde been te zetten. Direct vanaf het prille begin van dit boek, was dat al

een voornemen van mij en daar was niet aan te ontkomen. Ik kan dat trouwens ook niet laten (mijn eigendunksmeter explodeert) en met mijn manier van schrijven, probeer ik diep door te dringen in jouw hersenen en op deze door mij bedachte manier, betrek ik je er als vanzelf bij. Althans, dat denk ik en hoop niet dat dit een denkfout is. Maar dat alleen al – om je diep te laten nadenken, over het gewone dagelijkse leven dat weleens anders zal blijken te zijn. Ook diep te laten nadenken over de dingen, die we dagelijks doen en als vanzelfsprekend ervaren. Dit leverde toch weer en dat kan ook weer niet anders verrassende teksten op. Maar aan de andere kant van het spectrum weer verwarrende resultaten.

Ook ben ik tijdens het schrijven en bedenken van allerlei hoofd stukken, tot het uiterste proberen te gaan – om gewoon de grens te weten te komen, van wat je zou kunnen schrijven. Daar ben ik heel ver in gegaan. En dat besef ik gelukkig.

En vooral met het schrijven, over ons Koningshuis.

Het is nu eenmaal hun werkelijkheid – niet die van mij...!

De behoudende lezers van dit boek (die zijn natuurlijk automatisch al een soort ‘oranje-gezind’ en dat weten ze van zichzelf ook wel). En de zogenaamde ‘monarchisten’ (dat is net weer een heel ander slag) zullen daar enorm veel moeite mee hebben. Maar de lezers die daar weer lijnrecht tegen overstaan, kan het niet scherp of hard genoeg zijn. En als het toch al over deze confronterende zaken gaat – is het natuurlijk wel een beetje zo – de meeste mensen zitten zo gevangen in het conventioneel denken, dat ze daardoor niet over de rand kunnen of willen kijken. En verder, zal ik je even opmerkzaam maken met een rijtje bijzondere opmerkingen, die jij als lezer van dit boek langzaam en met veel aandacht moet doorlezen. Dat meen ik heel sterk. Want deze opmerkingen, hebben alles te maken met dit boek, want vele dingen hangen met elkaar samen. Heel-in-te-res-sant-zoiets...

Maar natuurlijk gaat het ook – om een bepaalde logica, die daar in verankerd zit. Nou, ik wil de violen natuurlijk niet onderbreken, maar je kunt beter nu uit je dagdromen ontwaken na het lezen van het volgende opmerkingen. Ze staan in de volgende alinea – dus zal de gerede twijfel bij je gaan toeslaan en dat weet ik namelijk heel zeker. Je kijkt als het ware naar het eind van een tunnel en je ziet een soort van zwart licht.

Als de temperatuur op aarde gaat stijgen

Dan schaffen wij natuurlijk airco's aan.

Hoe hoger de temperatuur gaat stijgen – hoe meer en meer airco's er aangeschaft gaan worden.

Hoe hoger de temperatuur gaat stijgen – hoe hoger de koeling van deze airco's zal zijn.

Hoe hoger de koeling van deze airco's – hoe meer energie ze dan gaan gebruiken.

Hoe meer energie ze gaan gebruiken – hoe meer energiecentrales er gebouwd moeten gaan worden.

Hoe meer energie deze centrales moeten maken – des te meer broeikasgas in de lucht gebracht gaat worden.

Hoe meer broeikasgas in de lucht – hoe hoger de temperatuur op de aarde gaat worden.

En tegen deze hoge temperatuur schaffen wij weer airco's aan...

En door dat ene laatste zinnetje in bovenstaand rijtje, begint het hele rijtje weer van voren af aan – niet te stuiten en eindeloos. Als een soort van lus. Dus op deze manier en geen enkele andere, is de cirkel van milieuvervuiling NIET SLUITEND en zal dat ook nóóit worden...!

Op dat gebied, is het net een soort van oorlog.

Winnen we...?

Née...!

Zullen we, of kunnen we winnen...?

Nóóit...!

Er is dus in mijn ogen geen ontkomen aan – dat wij als de moderne mens in deze wereld ervoor zullen gaan zorgen (wat het tegenwoordige milieu betreft) in een neerwaartse spiraal terecht gaan komen – waaruit geen enkele terugkeer mogelijk is – of zal zijn...

PRO EN CONTRA

Buiten alle verhalen en gebeurtenissen die in dit boek voorkomen, gaat dit boek in sterke mate, over het milieu en glasrecycling.

Ik schreef het al. Maar ja, dát moet nu eenmaal duidelijk zijn.

En ook moet heel duidelijk zijn, dat ik persoonlijk geen milieufreak ben. En ook dat als ik rondkijk in het leven van alledag, dat ik heel vreemde dingen zie die met het milieu te maken hebben. Daarom die duidelijkheid. Dit alleen al ‘om de sporen’ duidelijk te maken in dit boek en met ‘zo weinig mogelijk woorden’ op te gaan schrijven: ‘De buitengewone en fragmentarische berichten, van de werkelijkheid over deze milieuzaken. Natuurlijk ook en dat is vanzelfsprekend, de huidige en bepaalde elementen van de huidige tijd erin op te nemen. En verder ook nog, de aanpassingen in verband met de tijdgeest en af en toe een schuine blik werpen, in de waarschijnlijke toekomst en mijn motivatie hiervoor is – zo veel mogelijk punctueel te zijn. Om dit in een paar zeiltermen te gaan omschrijven – het is een soort ‘laveren’ tussen de verschillende mogelijkheden die je kunt gebruiken. Dus daarvoor moet je ‘scherp aan de wind’ zeilen en je ‘dieptemeter vooral in de gaten houden...’.

Dit waren dus veel woorden – had jij dat wel in de gaten...?

Een complex gedoe dit allemaal en ook nog op te schrijven en dan steeds maar alert zijn. Of weer anders opgeschreven – deze modus operandi en dit betekent weer – de wijze, waarop men te werk gaat...

Maar er zijn nog andere dingen waarom ik over glasrecycling schrijf. Want het is nu eenmaal zo, dat de grondstoffen waar glas van gemaakt wordt heel simpel en eenvoudig zijn (het komt in essentie eigenlijk hierop neer – als je kwartszand smelt, heb je daarna als het afgekoeld is glas. Met als een gevolg, een relatieve en minimale milieubelasting in het algemeen als dit in de bestaande Glasfabrieken wordt verwerkt tot allerlei producten. Verder is er met het inzamelen van weggooiglas, een geheel nieuwe industrie ontstaan – in de totaliteit van het geheel – die wel een extra en zware aanslag doet op het bestaande milieu. Daar ben ik van overtuigd. In eerste instantie werd er op dat punt niet zo door de ‘milieu-goeroes’ over nagedacht. Maar nu komen de meeste feiten

over dit item, langzamerhand bovendrijven en kunnen zij onmogelijk meer terug. Terug via het pad, dat ze nu eenmaal zijn ingeslagen. Dat zou ook niet mogelijk zijn, want anders worden ze helemaal niet meer serieus genomen. Laat staan trouwens – dat ze door ons al serieus genomen werden. Ze zijn dus OP HUN BEK GEGAAN om het op deze manier maar eens uit te drukken. Ze zullen dat dus ook nooit gaan toegeven (een soort van misdadige vorm van nalatigheid). Toch is er nog een verschil, want zij proberen ons van alles op milieugebied wijs te maken. En dat gegeven is namelijk – een flagrante belediging, van mijn intelligentie en niet te vergeten ook van jouw intelligentie...

Ik woon weer in Leerdam zoals je begrepen hebt DE GLASSTAD Zoals dat bekend staat, in de bredere kringen. Dat is natuurlijk een voordeel voor mij, als je over glas, glasrecycling en aanverwante zaken wilt gaan schrijven. En dan ook nog over alle milieu-perikelen, die daar mee te maken hebben. Maar er was nog een ander voordeel – dat wil ik maar eventjes opmerken – want, als je in de een of ander lullig dorpje in bijvoorbeeld de provincie Groningen zou wonen, dan kun je je heel moeilijk gaan associëren met glas en alle andere zaken die daar mee te maken hebben. Laten we wel eventjes wél wezen. Dat is een simpel gegeven en zo werkt dat nu eenmaal...

Mijn woonplaats Leerdam is echter geen grote stad. Het is meer een klein provinciestadje. Het aantal inwoners is ongeveer tweeëntwintig duizend. Maar er gebeuren in dit provinciestadje, wel zéér vreemde dingen. Zo niet – achterlijke dingen. Dat vind ik nu eenmaal en daar is toch niets aan te veranderen. En mijn beschrijvingen over deze zaken zullen dat vanzelf duidelijk maken, omdat ik: 'Er met een bepaalde blik naar kijk c.q. gekeken heb...?'

Soms noem ik Leerdam in mijn gedachten weleens – FREAK CITY

Toch woon ik er wel graag, omdat het in het GROENE HART ligt (maar liever woon ik in Gorinchem, want daar bracht ik mijn jeugd door tot mijn zestiende en daar liggen meer mijn roots en kom er nog relmatig en graag Buiten De Waterpoort).

Maar vaak haat ik ook mijn huidige woonplaats – maar dan om bepaalde dingen. Een soort van een haat/liefdesverhouding. Maar wel in de breedste zin des woord...

Aan de buitenrand van mijn woonplaats – langs het kleine riviertje DE LINGE staan Glasfabrieken. Daar produceren ze allerlei flessen (waar onze genotsmiddelen normaliter in bewaard worden). Ook de daar bijbehorende glazen (waar dus onze genotsmiddelen in uit geschonken plegen te worden). Er bestaat daar in die Glasfabrieken nog steeds een kleine afdeling, waar ze met de hand nog allerlei dingen van glas maken zoals: vazen, aparte glazen, bijzondere flessen en fruitschalen en meer van dat soort spul. En voor de kunstenaars en creatievelingen die onder ons zijn, allerlei kunstzinnige objecten van glas en al dan niet van kristalglas. Maar wel zeer mooi – en soms magisch mooi en een lust voor het oog.

Er wordt in deze Glasfabrieken GEEN VLAJKLAS geproduceerd...!

Dus, béslist niet...! Jullie lezers van dit boek, moeten dit gegeven goed in jullie breinen laten doordringen. Want anders komen jullie in problemen bij het lezen van dit boek. Het zou zelfs kunnen, dat je al verder lezend in dit boek, de weg volkomen kwijtraakt en misschien ook wel in je tegenwoordige leven.

Wij Leerdammers weten dat nu eenmaal.

Dat komt namelijk – omdat allerlei beleidsambtenaartjes en ander electoraal gespuis in mijn woonplaats (die dit ook niet hebben gedaan) volkomen in de war zijn geraakt en nu een diep en totaal confuus gevoel hebben, omdat ze deze waarschuwingen van ons Leerdammers hebben genegeerd. Ze wilden mij (persoonlijk) en andere Leerdammers domweg niet geloven en dat liet permanente en emotionele sporen na.

Dus eventjes ópgepasst...!

Deze Glasfabrieken – bekend als de: N.V. Koninklijke Glasfabrieken Leerdam. En natuurlijk voor DE NITWITS die onder de lezers van dit boek zijn: Leerdam ligt in de driehoek Den Bosch, Gorinchem en Utrecht. Wij Leerdammers (overgrote deel) noemen die Glas fabrieken in de volksmond, dus meestal: DE HUT Tegenwoordig in Amerikaanse handen. Dat is helemaal niet belangrijk. Maar toch...

Jaren geleden, meer dan vijfentwintig jaar. Deze éne gebeurtenis die ik nu ga omschrijven. Waar het allemaal mee begon. Waar dit boek mee begon. Toen het inzamelen van weggooiglas net in opmars kwam, zag ik een van de eerste vrachtwagens met zijn lading ingezamelde glas

voor mij uit rijden. Frontaal en in mijn blikveld dus. Ik herinner het me nog steeds na al die lange tijd: ‘Als een reeks van foto’s of filmstrips waar geen enkel tijdsverband in zit...’.

Deze vrachtwagen met al dat ingezamelde glas, braakte nogal wat zwarte dieselrook uit en was op weg naar mijn woonplaats Leerdam natuurlijk. Maar dat begreep jij al – slímmestik...! Onderweg, om zijn lading weggooiglas bij onze Glasfabrieken af te leveren en om het daarna, als een bijmenging in de ovens te laten verdwijnen.

Ook weer zoiets logisch.

En waarom, schrijf ik dat eigenlijk op...?

Soms begrijp ik mezelf niet.

Maar daarin, ben ik niet de enige.

Toen ik daar zo met mijn autootje achter reed – kreeg ik het gevoel alsof dat een soort van onwerkelijk moment was. Een deel van mijn innerlijk, begreep totaal niet wat er aan de hand was. Vooral niet, met die vrachtwagen en al dat ingezamelde weggooiglas. Ik voelde me zoals ik me maar zeldzaam voelde, of gevoeld heb – alert, scherp, aandachtig geconcentreerd en woedend. Een gerechtvaardigde woede. Maar dat bleek weer achteraf...

Later al rijdende achter die smerige vrachtwagen met dat glas, dacht ik opeens en het hele gedoe erg verbazend aankijkend: ‘Wel érg veel roet en schadelijke uitlaatgassen. En dat allemaal om dat kleine beetje weggooiglas te gaan vervoeren in zo’n smerige en stinkende vrachtwagen en ondertussen met een soort van woedeaanval (in toenemende mate) de Leerdamse wegen verrót en kapot rijdende en de wegenbelasting op auto’s daardoor ópvoerende...!’

Wel, beste lezers van dit boek. Ik weet natuurlijk niet of jullie dat in de gaten hadden, maar dat was een hele mooie en lange zin. Toch ben ik heel veel bezig, om mijn geschreven zinnen in dit boek zo kort mogelijk te houden. Dat is de andere kant van het schrijven en dat haat ik trouwens – omdat, er veel van die andere kanten zijn...

Die gedachten over die vrachtwagen – kwamen rauw en intens en als een soort van schokgolf op mij af. Wát een énorme wáánzin...! Dat dacht ik toen. Ik voelde een hele golf emoties. Woede, triestheid en weerzin. Voornamelijk een soort weerzin. Toch functioneerden mijn

hersen en op een praktisch niveau: ‘Terwijl ze in wanhoop probeerden te verwerken wat ik dus niet voldoende had opgenomen...’. Want hier is iets niet helemaal, zoals het zijn moet. Uitermate vreemd vond ik dat. En in eerste instantie dacht ik daar niet dieper over na. Maar toch bleef het merkwaardige gevoel – dat met het recyclen van glas, iets heel vreemds aan de hand was. Het klopte in geen enkel opzicht en het bleef maar zeuren in mijn gedachten.

Of ik ben DE ENIGE SUKKEL die dit vreemd vindt.

Vele jaren later en en vele dingen gezien te hebben – wat met het recyclen van glas te maken had – ging ik daar langzamerhand, steeds dieper over dat gegeven nadenken.

Dat wilde ik zelf niet – concluderend en achteraf.

Maar op de een of andere vreemde manier en vooral tegen mijn wil in: ‘Vormde zich ergens in de soepele circuits van mijn hersenen (een leuke opmerking vind ik dat trouwens – als is die van mezelf) een soort van overtuiging – dat met het recyclen van glas, het milieu ernstig wordt vervuild in plaats van dat het schoner zou worden door weggooi glas te gaan recyclen...’.

Die opwellende, stijgende en schokkende bevrijding in mijn brein. Dát was de motor – die mij aanstuurde, om het boek TUNNELVISIE te gaan schrijven. En later weer als een soort vanzelfsprekendheid, dit boek te gaan schrijven c.q. opstarten. Maar dat besepte ik pas, toen ik deze woorden intikte op deze pagina – vreemd. Erg vreemd...

Na het intikken van bovenstaande/vorige tekst of teksten, kreeg een soort van vreemd gevoel van volledige desoriëntatie. Want in mijn voorwoord c.q. proloog, wist ik dat nog niet. Conclusie – het kwam uit een diepere laag van mijn geheugen en het is uitermate vreemd en merkwaardig, dat zoiets jaren later loskomt.

Waarschijnlijk (grote en gerede kans op) had ik het weer eens veel te druk met bepaalde en andere dingen.

Toch begon ik er aan, op een bepaald moment in mijn leven.

Een soort van besluit nemen (een vergaand besluit dus, met zeer grote gevolgen wat betreft mijn vrije tijd en ook mijn privéleven) om een uitgebreid boek te gaan schrijven, over het hachelijke thema: GLASRECYCLING en dat die recycling van glas onze natuur verwoest en nog steeds aan het verwoesten is.

Maar zou dat mij wel gaan lukken...?

Dat vroeg ik mij af. Zou het mij werkelijk gaan lukken, om een boek te schrijven over dit controversiële onderwerp? Want hoe maak ik aan de gemiddelde Nederlander duidelijk – dat met dit achterlijke gedoe het milieu helemaal niet schoner wordt. En dat allerlei wetenschappers en meelopers die er omheen zwerven (dat zijn er heel wat) dat gegeven nog steeds aan ons wijsmaken...?

Moet ik dat allemaal op een serieuze manier gaan opschrijven...?

Of moet ik dat doen, op een rapportageachtige manier...?

Ik kan ook kiezen voor een meer hilarische manier.

Er zijn nog andere manieren. Maar welke kies ik...?

Zou ik die atomen, ineens met hun kwantumdans doen stoppen...?

Ik vroeg me dat vele malen af: ‘En het was natuurlijk het monstertje dat tijdens pessimistische momenten toesloeg tijdens schrijven...’.

Heb jij je ooit weleens je afgevraagd, of het antwoord niet voor het oprapen ligt? Heb je ooit een samenloop van omstandigheden in je leven meegemaakt die te perfect leek, om toeval te kunnen zijn? Heb je ooit een déjavù-gevoel meegemaakt, terwijl je heel zeker wist dat het geen truc van je verstand was? Voel jij je bijna verbonden met het geheim van het universum? Voel je, dat het antwoord op alle vragen nét even buiten je bereik ligt? Nét buiten je gezichtsveld? Heb je ooit het gevoel dat alles heel dichtbij is, maar dat jij er om de een of andere vreemde reden doof voor bent? Ik heb deze gevoelens regelmatig en met verschillende dingen...

Ik heb natuurlijk geen frisse en jonge hersencellen meer. En ik kan ook heel simpel en gemakkelijk zeggen – bekijk het allemaal maar. Maar ik werd gelukkig gesterkt door het ‘vrije schrijven’ (een uitgebreide uitleg over de term; het vrije schrijven volgt later. Dus nog eventjes geduld). En dat kan vreemde voordelen, maar ook weer andere gevolgen hebben. Daar was ik al achter gekomen tijdens allerlei voorbereidingen die ik trof, om aan dit boek te gaan schrijven. Want, je weet nooit welke weg je inslaat tijdens het schrijven. Soms dacht ik ook weleens als ik het weer eens niet zag zitten – het kan ook een FATA MORGANA worden. Want daar was de kans ook weer eens groot op – alweer dat pessimistische stemmetje – dus ik moest de angst achter me laten en

moed proberen te verzamelen'. Maar een soort irrationele stem in mijn binnenste, was steeds opnieuw aan het zeuren...

HET ZAL JE NIET GAAN LUKKEN

Irritant is dat zo'n inwendig stemmetje. Een merkwaardig gevoel. Een vergaand soort van tegendraads gevoel. 'Alsof een buitenaardse macht mij in zijn greep had gekregen en mij vanbinnen door elkaar schudde...'. Dus daarom dit boek. Om maar eens een clichématige uitdrukking te gaan gebruiken, terwijl ik persoonlijk daar een enorme hekel en zeg maar – de pest aan heb: 'Dit boek te gaan schrijven, tot de onderste steen uiteindelijk bovenkomt'. Want met een flinke overdosis lef, móet mij dat wel gaan lukken...

Ik had het in het voorgaande over HET VRIJE SCHRIJVEN

Toen ik ergens half in boek bezig was schreef ik het volgende stukje. Dat stukje schreef ik om aan te geven, hoe je je dan voelt en wat voor emoties het bij jezelf losmaakte als je met het vrije schrijven bezig bent. Dus – dit is nog geen uitleg over het vrije schrijven. Alleen over de gevoelens die daar dan mee gepaard gaan. Maar dan natuurlijk: 'Zonder van het pad af te dwalen en het is dan ook geen quasi-intellectueel geneuzel...'. Met de bekende knoppen KNIPPEN EN PLAKKEN heb ik het uiteindelijk naar voren gehaald en hiertussen gezet. Ik deed dat natuurlijk pas, toen ik de definitieve versie van dit boek aan het doornemen was. Toch verdomde handig deze mogelijkheid.

En dat vooral voor een schrijver...

Het is trouwens het ultieme schrijven – HET VRIJE SCHRIJVEN DUS

Geen vermoeidheid. Niet het suf worden van het beeldscherm. Geen frustraties. Geen slapeloze nachten. Geen faalangst. Geen zoek naar de juiste woorden. Geen ingewikkelde complicaties. Geen zoek naar jargon. Geen zoek naar essentie. Niet het horen, van die storende orgels op de achtergrond. Niet meer het maar aan klungelen. Niet meer in zwaar weer raken. Geen last van winter blues hebben. Eindelijk concreet te kunnen schrijven. Elke waarschijnlijkheid en mogelijkheid gebruiken. Misschien gaan mijn neuronen wel, verbindingen aan met andere cellen – cellen, die nooit gebruikt zijn. Herinneringen gebruiken en alles nauwkeuriger bekijken. De passieve verbijstering vinden, van aanvaarding van dingen. Het ondenkbare opsporen. Geen obsessies

meer. Het rationaliseren van mijn keuzes, waarom ik zo schrijf. Je vindt altijd wel iets, dat je kunt gebruiken gevoel. Geen deadline te hoeven halen. De provocatie zoeken. Vergeten koffie te drinken. Vergeten te roken. Geen zin in neuken hebben, als je aan het schrijven bent. Open deuren, zonder moeite kunnen vinden. Het hoe objectief kun je zijn gevoel beleven. Het abstracte vinden. Mijn verbeelding optimaal te kunnen gaan gebruiken. Mijn eigen motieven begrijpen en aanvaarden. Gebruik te kunnen maken, van de Gallische logica. De vibratie meemaken. De adrenalinestoten voelen. Het waarom weet ik niet – maar dit komt eruit gevoel.

En vooral – het RELATIVEREN vinden...

Om weer terug te keren – meestal als er een oplossing wordt gevonden voor een van de vele problemen die met het milieu te maken hebben creëert men met deze oplossingen nog meer vervuiling. En zo werd dus glasrecycling – langzaam een verborgen milieuramp, die niemand in de gaten heeft, of wil hebben.

Want, dat kan natuurlijk ook.

Je verschuilen voor allerlei problemen, is namelijk de makkelijkste weg. Eerder was het de bedoeling, om het bestaande milieu schoner te gaan maken, door het weggooi glas te recyclen in plaats van te storten op een van de landelijke vuilnisbelten. En ze presenteerden het: 'Als een revolutionaire innovatie'.

Dat waren de contouren van het plan – HUN PLAN

Een zeer merkwaardige gedachte vond ik dat. Want je kunt ook de stelling gaan aannemen: 'Als glas eenmaal in een vuilnisbelt ligt, dan ligt het er na een miljoen jaar nog steeds en het veroorzaakt dan ook geen schade aan het milieu'.

Dat is toch echt geen achterlijke gedachte.

Of denk jij dat deze gedachte wel achterlijk is...?

Tegenwoordig dekken ze zo'n vuilnisbelt met dikke lagen grond af en ze maken dan van zo'n vuilnisbelt werkelijk van alles. Zoals wat nogal populair is – een golfbaan.

Dus dat glas ligt dan veilig opgeborgen.

Er komen geen giftige stoffen uit dat glas vrij, want die zitten er nu eenmaal niet in. Ik durf dan ook met een bepaalde zekerheid te stellen dat het natuurlijk veel beter was geweest, om nóóit aan het recyclen

van weggooiglas te gaan beginnen. Als je van deze stelling uitgaat (deze is natuurlijk controversieel, want anders had ik dat niet eens allemaal geschreven) dan moet je dat ook op de een of andere manier, kunnen bewijzen. Of in het andere geval – tenminste aan kunnen tonen – dat ze op deze manier de verkeerde weg waren ingeslagen. Of op een geheel andere manier gesteld – een verkeerde afslag hadden genomen.

Het is maar net, hoe je zo iets aanvoelt.

En dát probeer ik aan te tonen in boek.

Maar wel tussen de verschillende verhalen en gebeurtenissen, die daar dan weer onlosmakelijk mee te maken hebben. Dus op een andere manier, als de gebruikelijke manier. Kortom – aantonen, op een soort hilarische manier. Dan kan je af en toe nog eens L88 (dit betekent voor iemand die dit niet begrijpt – lachen) of je natuurlijk blauw ergeren aan mijn aparte blik op deze zaken. Daar hoop ik ook weer op. Verder is het altijd behoorlijk veel nadenken, hoe je een stuk dat je geschreven hebt noemt, of gaat benoemen als dat nog maar net: ‘In de steigers staat’. Of-te-wel, niet bekend is. Dan gebruik ik zolang een ander woord – of andere bepaalde woorden, om het te kunnen op zoeken met: ‘Navigeren door je boek, tijdens het schrijfproces...’.

Dat navigeren – dat doe je heel vaak.

En soms – valt het ineens op zijn plaats. Niemand weet hoe dat echt komt. Zoals de naam voor dit stuk: PRO EN CONTRA Dat meer dan perfect past, bij de eerste opening van dit boek met de naam: PROLOOG Het heeft een relatie met elkaar. Het sluit namelijk naadloos aan op de tekst in: PROLOOG En zulke dingen (geloof me deze keer) gebeuren soms vanzelf...

In verschillende hoofdstukken, voer ik je mee in zéér abstracte zaken vreemde gebeurtenissen en stormachtige ontwikkelingen. Ik probeer je mee te voeren vanaf het allereerste begin van glasrecycling.

En ik prikkel flink je fantasie. Soms, op het brutale af.

Ik schreef ook een bepaalde passage in boek TUNNELVISIE

En het past ook in dit boek.

Het volgende. Andere schrijvers zouden dit schrijven: ‘Haal je kop eens uit je reet en kijk eens een keer goed om je heen’. Maar het was of is natuurlijk heel wat beschaafder om te gaan schrijven: ‘Dat je wakker moet worden en als je dan toch wakker bent een beetje in je leven

opmerkelijk te zijn c.q. te wezen. Ook jij had kunnen weten, dat met het recyclen van glas het milieu ernstig beschadigd en vervuild wordt. Want namelijk – alle signalen van dit thema, waren er en liggen volop voor het oprapen. Je had zo de optelsom kunnen maken. Maar jij deed er niets aan. Zoals zo velen. Daar was je misschien te lui voor – maar die zijn er wel meer. Het is toch al zo en dat is een soort van statement dat je het grootste deel van je huidige leven – met alles wat je aan het doen bent – alleen maar meer afval produceert.

Of het was die bepaalde angst (die je nu toch onwillekeurig voelt) voor het onbekende. Misschien weet je waarover ik het heb. Die bepaalde angst, die je onderbewustzijn stuurt (alleen arme stakkers zijn te angstig om de waarheid in het gezicht te zien). Je wilt dan ook het liefst wegrekken en als het kan zonder omzien en daarna ‘dus veilig meekoeren met de duiven’. Niets – maar dan ook werkelijk niets, lijkt de griezelige zekerheid van jouw veilige leventje te kunnen verstoren. Maar als je verderop in dit boek komt – door het gewoon helemaal te lezen – zal je als vanzelf gaan merken – dat ik dat veilige leventje van jou, onderuithaal...

En hier begint het al een klein beetje mee en ik neem vooral geen blad voor mijn mond (al past dat gezegde natuurlijk niet in een boek) dat was ik dan ook zo weinig mogelijk van plan en daar dwing ik me toe.

Dat heb ik me voorgenomen.

Ook probeer ik zo weinig mogelijk te schrijven, met de bestaande en eenvoudige burgerlijke patronen. Want ik wil nou juist zo veel mogelijk schrijven, zónder al die remmingen. Ongeveer te vergelijken, met het gevoel van geile seks te hebben, zonder remmingen.

Met de verschillende controversiële uitgangspunten, zal ik proberen je uit te dagen en sommigen van jullie lezers, zal ik dan ook rázend maken...! Dat geeft mij namelijk ook weer ‘een drive’ om te kunnen schrijven. En dat weet ik voor honderd procent zeker. En inwendig geniet ik daar nu al een beetje van. Daar kick ik wel een beetje op...

Al verder lezend in dit boek, zal je het af en toe héél warm krijgen. Hierbij beloof ik dat. Want een flinke dosis okselzweet, kan natuurlijk geen kwaad. Je zult het heel warm krijgen, omdat er dingen zijn met glas en weggooiglas (in de schemerzone van glas en dat bestaat echt)

waar jij verder nooit echt over nadacht. En dat jij daar nooit verder over nagedacht had – dat weet ik weer als auteur van dit boek. En dat is gewoon en heel simpel – een kwestie van, logisch en analyserend denken. En dat kan ik weer als geen ander...

Tot zover de inleiding voor dit boek. En het was natuurlijk ook mijn bedoeling: 'Om jou het boek HEET STAAL en het boek KRUISVUUR en natuurlijk het boek TUNNELVISIE te laten aankopen...'.
Je krijgt er geen spijt van. Beslist niet.

En neem dat maar van mij aan.

Voor sommige lezers zal het zelfs als een openbaring overkomen. En de slimme lezers van dit boek hadden natuurlijk al in de gaten: 'Dat ik mijn boeken die ik schreef nu aan het promoten ben'. Maar aan de andere kant van dit geheel: 'Het is natuurlijk geen hogere wiskunde...'.
28

--

DE VERKEERSPAALTJES

Er gebeuren weleens opmerkelijke dingen in je leven. En soms wordt dat gewoon bepaald door een toeval. Wat in mijn ogen onlosmakelijk met het milieu verbonden is, zijn: DE VERKEERSPAALTJES. Het lijkt op het eerste gezicht ongeloofwaardig, maar uit de beschrijving van de gehele problematiek – soms nogal hilarisch – blijkt dan toch weer het tegendeel. Want alle moeite die moet worden gedaan om deze paaltjes te ontwerpen, te produceren, te vervoeren, te plaatsen op hun plek en ook nog eens te gaan onderhouden – kost enorme sommen geld en heel veel energie en de daarbij, gerelateerde milieuvervuiling die met dit gedoe dan optreedt.

En deze stelling – die natuurlijk uit mijn eigen koker komt, is hierbij volkomen op zijn plek. En hoe dat ook nog invloed op je heeft – of zou moeten hebben – als je zo menselijk bent, als ik denk dat jij bent. Wat jij als lezer van dit stuk, ook over jezelf mocht denken. En alle gevolgen die daar mee samenhangen en meestal samenhangen, dat hoef ik jou niet uit te leggen – want, zo slím ben jij zelf wel...

Als ik in mijn woonplaats rondloop en ook in andere steden trouwens valt het mij steeds op dat er veel en ik bedoel zéér véél van die overbodige verkeerspaaltjes geplaatst zijn – of waren, of weer eens opnieuw geplaatst gaan worden. Met als gevolg, dat er een erosie van ongeloofwaardigheid ontstaat.

Dat gedrag loopt enigszins uit de hand. Zo voel ik dat aan.

Ook ben ik niet de enige, die dit fenomeen ook opmerkte. Meer en meer mensen, valt het langzamerhand ook op. En er komen ook steeds meer berichten over dit onderwerp in de kranten en bladen – of ze toch op de een of andere manier wisten, dat ik over ‘de wildgroei’ van verkeerspaaltjes ging schrijven en of ik plannen had, óm daarover te schrijven...

In mijn woonplaats verschenen er zelfs ook al een paar berichten in ons plaatselijk krantje – dat er in mijn eigen woonplaats: ‘Wel erg veel van die overbodige verkeerspaaltjes staan met een bordje c.q. aan wijzingen erop gemonteerd’. En het was net – zo ervaarde ik dat, alsof

ze stiekem mee aan het lezen waren, tijdens het schrijven aan dit stuk over verkeerspaaltjes. Het kan ook zijn – dat ze achter een bepaald wachtwoord van mij gekomen zijn door gebruik te maken van de een of andere ‘puisterige hacker’ en zo hebben ingelogd in dit hoofdstuk over verkeerspaaltjes. Hahaha...

Na dat bericht in het plaatselijke krantje (dat is een klein kut-krantje overigens) waren ze ineens heel voortvarend bezig (zoals dat meestal bij ons gaat, met ‘wilde’ gemeentelijke plannen gaat) om alle overbodig geplaatste verkeerspaaltjes in kaart te gaan brengen – om zodoende een soort van ambtelijke actie te gaan ontketenen.

Dat was het plan: HET MASTERPLAN

Om eindelijk eens in actie te komen. En wat dat betekent – of wat dat gaat betekenen...? Maar na maanden van het in kaart brengen en de inventarisatie van die overbodige verkeerspaaltjes en een paar maanden daarna voor het verwijderen van al die overbodige verkeer paaltjes, verschenen er opeens en bij toverslag weer van die nieuwe overbodige verkeerspaaltjes. Maar dan op strategische kruispunten en ook op dezelfde kruispunten.

Dat vinden zij en hebben dat ook zo bedacht.

Die nieuwe en andersoortige geplaatste verkeerspaaltjes, verwijzen dus naar bepaalde openbare plaatsen of naar gebouwen – waar iets te doen is en dat waren er niet zo weinig. Dus alle moeite die gedaan werd, om minder verkeerspaaltjes langs de wegen geplaatst te krijgen werd op deze ondoorgrondelijke manier van onze ambtenaartjes weer teniet gedaan en was dus alle moeite weer eens voor niets. En nu staan er opgeteld en geregistreerd, zelfs méér overbodige verkeerspaaltjes met natuurlijk weer allerlei bordjes erop gemonteerd. Bij sommigen van die bordjes – vraag je je van alles af...

En meestal bijna in alle gevallen zijn die overbodige paaltjes en bordjes gegalvaniseerd (een zinklaagje aangebracht tegen de weersinvloeden met een productgarantie van maar tien jaar). Ik heb dat nog eens gecheckt bij een dergelijk galvaniseerbedrijf, maar wist dit toch al door mijn technische opleiding/achtergrond. Maar toch. Dit even voor de zekerheid, want je kunt niet altijd allerlei onzin schrijven. Het moet altijd met schrijven, een soort zweem van waarheid bevatten.

Op een aantal van die gegalvaniseerde verkeerspaaltjes (en daar moet je wel een bepaalde blik voor hebben zijn) van die bordjes gemonteerd met de meeste vreemde en vooral, van die onlogische opschriften en meestal van die opschriften die kant nog wal raken. Althans er zijn er verschillende bij. Een normaal mens kan daar dan ook niets mee. En als ik weer eens van die overbodige verkeerspaaltjes met bordjes erop gemonteerd langs de kant van de verkeerswegen zie staan – dan vraag ik me altijd gepijnigd af – wát bedoelen ze dáár nou weer mee...? Wat willen ze nu van ons...? En verder vraag ik me ook steeds maar af na ook een goed nagedacht te hebben – waarom bestaat er in Nederland een soort van: PAALTJES MAFFIA...?

En als mijn blik weer eens op zulke verkeerspaaltjes aan het richten ben en vooral met van die stomme bordjes erop gemonteerd – dan gieren er meestal, enkele flarden van bepaalde tekstregels door mijn hersenen. Maar wel op een bepaalde wijze en dat is deze – bonkend op de poort van mijn onderbewustzijn.

Flarden van tekstregels – van mijn favoriete band: PINK FLOYD...

Wat wil je.

Wil je mijn bloed – wil je mijn tranen.

Wat wil je van mij.

Jij bent zo moeilijk tevreden te stellen.

Wat wil je van mij.

Denk jij dat ik iets weet, wat jij niet weet.

Wat wil je van mij.

Als ik je de antwoorden niet beloof.

Wat wil je van mij.

Ik ben niet diegene, die jij nodig hebt.

Wat wil je van mij...

Een treffend voorbeeld van die overbodige verkeerspaaltjes en domme bordjes met van die vreemde teksten – dat was eens een gebeurtenis die mij een keer overkwam (er overkomen mij wel meer vreemde gebeurtenissen en dat zal wel weer gaan blijken, verder in dit boek) toen ik in de buurt van een ZEBRAPAD stond te wachten. Het schijnt in mijn leven ook altijd zo te zijn en het is bijna structureel – dat ik heel veel moet wachten. En waarom dat zo is...? Nou, het is mij nog

nóóit duidelijk geworden. Dus ik stond te wachten op mijn partner. Die even moest shoppen. Ik bleef op mijn gemak buiten een peukie roken. Lekker, want het was lente en zeer aangenaam weer. Ik dacht effe chillen. Het zonnetje scheen en dus was dat peukie lekker op het moment dat ik aan het wachten was. Toen ik daarbij het zebrapad zo stond te genieten van mijn peukie, komt er geheel onverwacht zo'n klein vrachtwagentje. Zo'n klein lullig dingetje heel langzaam aanrijden.

Mijn handen voelden ineens vochtig aan.

Was dat soms een teken...?

Maar waarvan...?

Nervositeit...?

Woede...?

Oude herinneringen...?

Verder weet ik niet meer, of het een wegwerkerswagentje was of een gemeentewagentje. Maar dat is nou ook niet echt helemaal belangrijk voor deze: ACHTERLIJKE GEBEURTENIS

Dus om verder te gaan, dat kleine lullige wagentje komt al hoestende en rook uitbrakende, vlak bij het zebrapad tot stilstand. Waar ik dus op mijn partner stond te wachten. Gut, gut, zó kan ie wel weer en wat een hoop drukte dacht ik toen bij mijzelf. Tegelijkertijd de smerige uitlaat gassen van dat pokke stinkding inademend met een complete hoestbui. Zo niet, bijna stikkend in die wolk van smerige uitlaatgassen – of erger nog, al dan niet van een dieselmotor of een benzinemotor die in dat lullige wagentje was ingebouwd.

Een mooie en lange zin – al zeg ik het zelf.

Schreef ik het zelf – bedoel ik.

Kun je dus beter een peukie roken – niet dan...?

Komt er een mannetje uit dat vrachtwagentje gekropen. Een beetje lui bewegend (zijn toch al nooit zo vlot geweest). Je-kent-ze-ook-wel zulke types – het type van een opgewekte sul die veel weg had van een peuter met overgewicht. Die bij onze overheid – of bij, de daar aan gerelateerde bedrijven werken. En als je ze dan zogenaamd heel druk bezig ziet is het net, alsof je naar het drogen van verf op de muur kijkt.

Maar dit eventjes terzijde.

Pakt een stevig breekijzer uit de laadbak van dat kleine wagentje en wilde een tegel uit de stoep wrikken, om zodoende, een verkeerspaaltje te gaan plaatsen. Hij stond nogal te wrikken en moeilijk te doen, maar

kreeg die stoeptegél er met geen mogelijkheid uit – ondanks al die moeite. Zat dus flink klem. Dat hele gedoe, kruiskrabbende aanziende kan mijn mond weer eens niet houden. En dat is eigenlijk en achteraf maar goed ook, want anders had ik deze gebeurtenissen niet in dit stuk kunnen beschrijven. En dan had jij daar ook geen enkele lol aan beleeft en snap je waarschijnlijk ook niet, de gebruikte en bepaalde logica waarmee ik dit stuk schreef...

‘Je kunt die tegel beter kapotslaan,’ zei ik tegen hem en ik was rustig.

‘Misschien wel,’ antwoordde hij. Met een blik van – waar bemoei jij je mee en laat me met rust. Maar ja – dat had ik natuurlijk al in de gaten – zijn gemoedstoestand dus.

‘Ik weet het wél zeker,’ zei ik weer.

Even in het voorbijgaan en een ambtenaartje klieren – dat doe ik namelijk graag en aannemende dat het een ambtenaartje was. Maar verder maakt dat dan ook niets uit. De blik waarmee hij mij nu bekeek na deze woorden, had koffie kunnen vriesdrogen – echt waar. Hij pakt toch maar een flinke hamer met een lange steel van zijn wagentje. Gaf die tegel daarmee een enórmé optater! Nou méppen met een hamer dat kón hij wel! Dat moet ik hem toch toegeven, want de brokstukken van die tegel vlogen om mijn oren...!

‘Breek je rug niet en laat mij beetje heel – vérdorie...!’ riep ik.

Waarop hij mij vermoeid aankeek en de losse brokstukken uit de stoep begon te halen. Daarna met veel gesteun en gezweet, een gat te gaan graven om natuurlijk dat verkeerspaaltje te gaan plaatsen.

Dat is heel logisch – al deze handelingen van hem.

Want – daar heb ik even over nagedacht.

Waarom schrijf ik dat eigenlijk op...?

Een poosje later – kwam er een tweede wagentje aanrijden – weer zo’n klein lullig dingetje en deze keer, een hoger ambtenaartje in de pikorde – of een wegwerkertje. Die zijn niet uit elkaar te houden, maar dat ligt geheel aan mij, als auteur van dit stuk.

Hij stopte met zijn autootje – vlak naast mij. Stapte uit zijn autootje en zei sloom gedag tegen mij. Van dichtbij rook hij naar lavendel en pepermint: ‘Als de handtas van een oude dame...’.

Hoe ik hier weer op kom...?

Ik groette terug – knorrend.

Hij kwam het bordje brengen dat op het verkeerspaaltje gemonteerd moest worden. Dus die simpele geest die aan het graven was – ik had dat al eerder begrepen – dat hij niet het helderste lampje was van de kroonluchter – had het bordje weer eens vergeten mee te nemen. Hij had waarschijnlijk bij zijn geboorte, geen geheugenchip gekregen. Dus er moest natuurlijk weer een tweede autootje aan te pas komen...

‘Het mag weer heel wát kosten, om dat paaltje neer te zetten,’ zei ik. Dat hogere ambtenaartje zond mij (na mijn expres uitgesproken en uitdagende woorden) een strak lachje toe en zei: ‘Maakt helemaal niets uit. Alles wat we doen wordt toch wel betaald en zo niet, dan verhogen ze gewoon de WOZ...’

Noot van de auteur van dit stuk – zo niet. Dan tóch...!

‘Beetje èrg veel kosten deze keer – twee man en twee wagentjes om een verkeerspaaltje neer te zetten. Het kan weer niet óp...!’ zei ik weer.

Ik kon het dit keer echt niet laten, om dat tegen hem te zeggen met een matige belangstelling, voor de opgezwollen aderen bij zijn slapen en alle andere symptomen van een verhoogde bloeddruk door mijn opmerkingen van zo-even. Bracht hij nog enigszins moeizaam uit: ‘Zo lust ik er nog wel een paar...’

Een poosje later bedacht ik me – na deze opmerkingen van hem, dat ik nu zo ongeveer wel een beetje weet, waarom de gemeentelijke tarieven zo exorbitant stijgen en dat ieder jaar weer opnieuw.

Dus welkom in mijn woonplaats Leerdam...

Samen, zetten ze toen het verkeerspaaltje in de grond en begonnen heel onhandig en met een hele hoop gefriemel, het bordje te monteren dat op dat verkeerspaaltje kwam.

Eindelijk-stond-het-verkeerspaaltje-dan...!

Dacht ook nog even na, over de schrikbarende kosten die dat met zich mee had gebracht. Even in het voorbijgaan dus. Ik deed een paar stappen naar dat verkeerspaaltje toe – in al mijn onschuld, want op dat moment voelde ik me nu eenmaal zo. Om eventjes te gaan lezen, wat er op dat gemonteerde bordje stond.

Nou, het was als een soort van openbaring...!

Echt waar: ‘Maar er klonk geen trompetgeschal en er kwam ook geen bliksemflits uit de hemel. Het was alleen maar een plotselinge

onthullende flits van een overtuiging toen het paaltje daar eenmaal stond...'. En even daarna: 'Mijn visuele cortex, creëerde toen een eigen ruimtelijke interpretatie van deze gebeurtenissen...'.
Leuke zin – overigens – kwam er ook zo maar op.
En tot mijn verbijstering las ik – **ZEBRAPAD**

Ineens, óngeloof...! Kráchtige beelden, met voor mij een desastreuze uitwerking. Ik voelde een soort van vage nevel opkomen – langzaam. Een zweverige ervaring, alsof de zwaartekracht mij niet meer in de greep had. Ik knipperde met mijn ogen en probeerde me concentreren. De zaken helder te houden. En toen *klikte* er iets in mijn hoofd. Ik moest eerst even slikken, toen ik dit zelf las – want als auteur van dit stuk, moet ik natuurlijk van deze gebeurtenissen ook nog een soort 'mentale schets' zien te maken. Omdat later, weer te kunnen gebruiken voor het een of ander. Dat staat eigenlijk nooit stil, bij een schrijver van een boek. En dat, blijft verdómme ook maar door gaan...

Toen ik mezelf weer een beetje onder controle had, zei tegen die hogere: 'Allemáchtig wat is dít nou toch voor onzin...? Iedereen weet dat dit een zebrapad is...! Zelfs een klein kind weet dat...! Waarom dénk je verdorie anders (struikelend – en een soort over de volgende woorden) dat ze die witte zebrastrepen uitgevonden hebben...?'

'Dat ziet u volgens mij helemaal verkeerd. Dit paaltje met dat bordje plaatsen we alleen maar voor de slecht zienden onder ons. Zo weten zij dat er hier een zebrapad ligt,' zei die irritante snoever (hoe hoger hun salaris, hoe groter hun arrogantie en het daaraan gerelateerde gedrag).

Ik bedoel – die hogere dus.

'Ja, ik krijg tranen in mijn ogen...' grapte ik.

'We proberen dagelijks voor de invalide medemens, ons uiterste best te doen...'

Wéér die snoever...!

'Dit is niet té geloven...!' zei ik terug en dan na een kleine pauze eventjes later: 'Als die slecht zienden het zebrapad al niet kunnen zien liggen, vertel mij, hoe kúnnen ze dan in gódsnaam dat bordje lezen, als ze **SLECHT ZIEND** zijn...!'

Een simpele logica dat ik wel meer heb.

Soms pas ik dat weleens toe.

‘U heeft volkomen gelijk. Wij vinden dat ook. Maar kunnen er niets tegen doen, want wij worden ook maar gestuurd...’

Later dacht ik thuis nog eens rustig na over al deze ongein. Een soort van hersenkraker. Ik zag opeens duizenden en duizenden van die overbodige verkeerspaaltjes door heel Nederland staan. Ze verschenen als vanzelf voor mijn ogen. Verschijnen ze bij jou nu ook...? Als je daarna nog verder en nog dieper gaat nadenken, kom je op het volgende uit.

Ergens in dit kleine landje, postzegel-landje moeten er een hopeloos stelletje gefrustreerde ambtenaartjes heel en heel erg druk bezig zijn geweest om deze verkeerspaaltjes te ontwerpen zoals ZEBRAPAD...’.

Nou, die ontwerpfase zal dus ongeveer hieruit bestaan: Het materiaal bepalen. Het aantal bepalen. De breedte bepalen. De lengte bepalen. De dikte bepalen. Het lettertype kiezen. Ook de kleur van de letters bepalen. De kleur van de achtergrond kiezen. Waar komen de gaatjes om ze te gaan monteren? Hoe groot moeten die gaatjes dan wel zijn? Wat voor bevestigingsmiddelen? Op wat voor een verkeerspaaltje wordt het bordje dan wel gemonteerd? Waar halen we die paaltjes vandaan? Wie gaat deze bordjes dan produceren? Wat komt er voor een tekst op de bordjes? Wat mogen die bordjes dan wel gaan kosten? Waar worden de bordjes met de paaltjes geplaatst...?

Dus deze mensen – waarschijnlijk semi-ambtenaartjes – zijn dit jaar in en jaar uit, met een behoorlijk riant salaris van onze belastingcentjes dit waarschijnlijk hele dag door aan het doen. En dat ook nog na de zo veelste vergadering of bespreking over allerlei zaken, die daar mee te maken hebben en die voor hen onduidelijk zijn. Volgt daar weer op natuurlijk dat als ze weer op een idee komen zijn van een overbodig bordje voor een paaltje, ze dan vol trots naar hun: ‘Ambtelijk opper hoofd stappen...’.

Meestal is dat een onbeduidend figuur met een bekrompen geest en een enorme eigendunk en hij is natuurlijk ook nog een streber. Dat hoef ik natuurlijk niet aan jou uit te leggen.

Deze geeft hun onmiddellijk toestemming (met in zijn achterhoofd het behoud van zijn eigen overheidsbaan). En je laat ook stiekem en brutaal weten, dat je zelf de ontwerper bent (dan speel je geen bijrollen

meer, maar ben je de ster). Dus toestemming, om zo'n verkeerspaaltje te laten ontwerpen. Maar dat doet hij ook, om deze ambtenaartjes niet nog meer te frustreren in hun beschermde overheidsbaan. Dat zou niet zo slim zijn. Zo moet dat dan ongeveer wel gaan, als je verder over deze dingen gaat nadenken...

En op deze manier van schrijven, kun je de bestaande feiten weliswaar uit hun verband gerukt, toch gebruiken om de onvermijdelijke ruimte tussen werkelijkheid en fantasie te gaan overbruggen.

En dát is nu een van de truckjes van een schrijver.

Een ander truckje dat daarop aansluit en die een schrijver ook vaak voor zijn doeleinden gebruikt – dus ook ik, als schrijver van dit stuk gebruikte hem ook: 'Bij een controversieel onderwerp, denk ik aan het meest onwaarschijnlijke. Trek ik het gewoon door tot het praktische onmogelijke en merk, dat ik dan vaak bij de waarheid kom...'.⁹

--

OVER GELUKKIG ZIJN

Over de ongemakkelijke dingen in het leven – iedereen wil graag gelukkig zijn en zich gelukkig voelen. Iemand heeft me eens verteld dat elke man en elke vrouw gemakkelijk kunnen bepalen, hoe gelukkig hij of zij wil zijn in het leven.

Het komt allemaal neer op een simpele formule: ‘Geluk is gelijk aan de werkelijkheid, gedeeld door je verwachtingen...’.

Dus als je niet al te veel verwacht in je leven dat je nu leidt, zal de werkelijkheid bijna zeker je verwachtingen overtreffen en zal je dus gelukkig zijn. Als je veel verwacht, dan zal je dus altijd teleurgesteld worden. De mensen die altijd gelukkig willen zijn, die hebben dan een probleem. Dat zijn de dromers. Voor wie de uitkomst van de deling altijd ongunstig zal zijn. Dus, dit is weer een door denkertje...

En deze is minstens zo belangrijk: ‘Altijd in je dagelijkse leven moet je ook het vermogen hebben, om de dingen die nu eenmaal in je leven gebeuren – of gaan gebeuren – zowel goedschiks als kwaadschiks, te relativeren...’.

Overigens betekend de gebruikte term relativeren: ‘De dingen die in het leven op je afkomen betrekkelijk maken, of de betrekkelijkheid van dingen inzien...’. Als je dit vermogen niet kunt opbrengen, dan leef je het leven moeilijker als dat het is...

Nu ik het toch over een soort van problemen heb in dit stuk – als een probleem opgelost kan worden, dan hoeft je daar niet over te piekeren.

En als er voor een probleem geen oplossing is, dan helpt het ook niet, als je je daar dan weer druk om maakt...

--

AVONTUREN EN HERINNERINGEN

Met partner en kleinzoon Damiën een middagje naar Slot Loevestein.
Eerst met de veerboot vanaf – Gorinchem naar Woudrichem.
Door Woudrichem wandelen en daar warme appeltaart eten.
Na deze culinaire voldoening met een voetveer over – De Maas.
Daar aangekomen, het lange pad naar: Slot Loevestein, zo vertrouwd.
Links van dat pad de rivier – De Waal.
Daar liggen vele herinneringen uit het verleden.
Mijn herinneringen dus – salvo's van herinneringen.
In mijn jeugd – daar gekampeerd met familie – vrij kamperen.
Jezelf zwemmen leren, tussen de kribben van de rivier – De Waal.
In een nabijgelegen meertje – vissen geleerd en ook panklaar maken.
Kampvuurtjes stoken en vis bakken, met vriendjes op het strand.
Ik voelde toch weer de rust en stilte – in dat aparte landschap.
Het landschap van: Maas en Waal...

Meer herinneringen – maar dan vele jaren later.
Toen ik nog een zeiljacht bezat.
Eerste thuishaven – Woudrichem.
De thuishaven, nabij – Slot Loevestein.
Later de thuishaven en achter het strand – Gorinchem.
Zeilen op de rivieren – De Merwede – De Waal – De Maas.
De opwindning toen en voldoening, tijdens de zeiltochten.
Zeilen, was toen mijn passie – na het surfen.
Alle handelingen voor het zeilen – nog steeds in mijn geheugen.
Ingeslepen in mijn genen.
Ik mis het nog steeds.
En dat zal wel altijd zo zijn...

--

SCHRIJVEN EN ALCOHOL

In een van die boeken die ik schreef – schreef ik in een stukje van een bepaald hoofdstuk: ‘Dat je van alcohol, soms de mooiste gedachten en stukjes tekst binnen kunt krijgen’. Dat komt natuurlijk, omdat alcohol je lichaam en geest ontspant van de beslommeringen in je leven. Want zo werkt alcohol en daarom drink je dat dan ook (neem ik eventjes aan). Daardoor krijgen je hersenen weer eens de tijd en vooral de kans om aan het werk te gaan.

Kwestie van dit gegeven logisch analyseren...

Vele malen is het mij al overkomen, dat ik die mooie gedachten en teksten de volgende morgen totaal vergeten was – of niet meer wist hoe de volgorde, of samenhang was. Dus ik had vergaande plannen een klein dicteerapparaatje aanschaffen en in al mijn onschuld dacht ik dat ik alles dik voor elkaar had, om dat gedoe van het vergeten van dingen te bestrijden met dat apparaatje.

Je-kent-ze-wel: ‘Een lul-ijzer of gelul-ijzer...’.

Zo noem ik dat apparaatje weleens. En het is maar net, hoe je zo’n ding wilt benoemen. Het is wel een zeer gevaarlijk apparaatje en een voortdurende bron van zorg, als je het ding heel veel gebruikt om allerlei ideeën in op te slaan. Want als de batterijen leeg raken en er staat nog tekst op, dan ben je die tekst dus voor altijd kwijt en dan is alles weer eens voor niets geweest.

Dat ding – vreet trouwens, batterijen.

Dus – je raad het al. Het overkwam mij...!

Niet met lege batterijen, want dat houd ik op mijn manier wel in de gaten. Maar op een geheel andere manier. Ik word namelijk altijd en overal door het onverwachte achtervolgd. Maar goed – ik had weer eens een alcoholroes en zat tegen dat ding te lallen – om het zodoende op te nemen en het ook niet meer te vergeten. Best een heel tevreden gevoel vond ik dat. De volgende dag draai ik het ding af, maar er kwam geen enkel spoortje geluid uit – alleen maar, een verpletterende en dodelijke stilte. Ik schrok me natuurlijk kapot (een woeste maalstroom van wanhoop, woede, schrik en angst en mijn maag en mijn amandelen wisselden van plaats).

Had ik natuurlijk tegen dat ding zitten lullen (lees: lallen) een heel verhaal, maar het verkeerde knopje weer eens ingedrukt. Zoiets heb ik nou altijd. Ik kreeg bijna PDS (prikkelbaar darm syndroom) van dat gedonder en even voor alle duidelijkheid: ‘Op dat moment, had ik een gigantische storing in mijn gevoel voor humor...’. Maar ik heb weleens meer van die vergeetachtige dingen. Met soms een kop als een zeef.

En dat is een neurologische conclusie – trouwens...

Drinken of schrijven. Een nijpend dilemma – dat kan het weleens zijn. Moet je als schrijver nuchter je gevoelens op schrijven, of raak je de lezer dieper, wanneer je een beetje beschonken je emoties de computer inhamert...? De meeste schrijvers kiezen voor het eerste alcohol-loos tikken. Dan heb je overzicht. Heb je stuur over al je ontboezemingen. Ik ben het daar niet helemaal mee eens. Zeg maar – zeer grote twijfels daarover.

Drinken en schrijven gaan heel prima samen.

Drinken ontspant en het inspireert. Met een lekker drankje en een lange dag. Of lekker een hele nacht doorhalen met schrijven – met daarbij een borrel nemen – biertje kan natuurlijk ook wel – wijntje ook lekker – kun je namelijk, tot buitenissige en creatieve hoogten stijgen en nooit verwachte afslagen nemen en het zet de deur op een kier, naar de onmetelijke harde schijf in je hoofd, waar nu eenmaal ervaringen, herinneringen en ander emotioneel zwerfvuil ligt opgeslagen. Póeh...!

Werkend bijvoorbeeld aan een boek – of een los hoofdstuk – kan ook een column zijn – de volgende morgen, klapte ik dan vol verwachting mijn laptopje open en las met stijgende verbijstering, de waanzin die daar stond geschreven. Toch verscholen zich in die onsamenhangende teksten, pareltjes van ideetjes – nadat ze natuurlijk gefilterd zijn en een vervreemding in zich hadden, die je normaal niet zo snel uit je vingers krijgt. Dus ja, beste lezers van dit boek. Ik zou iedere beginnende schrijver toch sterk willen adviseren – zet je computer aan, neem een wijntje, borreltje, of een biertje en heb een wilde creatieve schrijfsessie en haal gewoon een dag, of desnoods een hele nacht door.

De volgende ochtend – moet je waarschijnlijk alles wegflikkeren en opnieuw beginnen – maar dat dondert niet...

MEERDERE PAALTJES

Terwijl ik aan een voorgaande stuk over die ambtenaartjes die paaltjes met bordjes erop ontwerpen en daaraan zat te sleutelen, gebeurde er weer iets wat vreemd was. Ik hoorde onder het schrijven, de post in mijn brievenbus vallen (alsof ze het erom deden).

Ik ben met zulke dingen heel wantrouwig.

Dat kan ik niet veranderen, omdat mij het steeds weer overkomt. Het is volgens mij als ik er rustig over nadenk – een latente vorm, van een soort van vreemde paranoia.

Maar ik ging eens kijken. Ik zie dat er een blauwe envelop van DE BELASTINGDIENST op de grond ligt. Ik maakte eerst maar eens een lekker bakkie koffie, om de zenuwen de baas te kunnen blijven. Peukie erbij en toen, maakte ik pas die envelop van DE BELASTINGDIENST maar eens open. Want ik werd ook nog eens heen en weer geslingerd, tussen verbazing, ergernis en bewondering.

De verbazing en ergernis – die begreep ik direct.

De bewondering, besepte ik pas later.

Die bestond uit het feit, dat het wel een erg vreemd toeval was, toen ik aan dat voorgaande stuk aan het sleutelen was – dat dan precies op tijd die blauwe envelop van DE BELASTINGDIENST in de bus viel. En dat allemaal om dit stukje weer eens te gaan schrijven.

Hóe is het toch mogelijk.

Dus toen ik die envelop van DE BELASTINGDIENST openmaakte.

Wat dacht je...? Betálen dus...!

Ik had gerekend, op een teruggave –

Dat was dus zwaar kút...!

Maar toen snapte ik het ineens en denkend aan die gefrustreerde ambtenaartjes – die al die bordjes aan het ontwerpen zijn – waarom wij zoveel inkomstenbelasting moeten betalen en ook waarom de wegen belasting zo zwaar uit de hand loopt. Dat allemaal door dit gedoe van onze ambtenaartjes...

Ik voel me nog steeds een beetje paranoïde – een beetje vaag, want oude herinneringen komen nu boven na dit voorgaande stukje. Het zijn trouwens weer salvo's van herinneringen.

Dus ik was nog maar amper klaar en zeg maar half met het stuk over gegalvaniseerde paaltjes, toen ik besloot om opnieuw even koffie te leuten en ik had het nodig als een soort van ‘caféïne-infuus’ en weer een peukie te roken. Ik had eventjes rust nodig, om mijn gedachten bij elkaar te schrapen c.q. te sprokkelen.

Ik nam toen nog een tweede bakkie en nog een peukie en daarna herinnerde ik ineens, een artikel van een aantal jaren geleden (kan je nagaan, hoeveel herinneringen dat je in je hersenen kan opslaan) in het tijdschrift van de ANWB...

In dat bewuste artikel, gingen ze uitgebreid in over de plannen om nieuwe bordjes op de vangrails te plaatsen en bermpaaltjes te gaan vervangen met een gecombineerd bordje voor snelheid en hectometer aanduiding. En wéér werd dat materiaal gegalvaniseerd natuurlijk...!

We wéten ondertussen, dat deze rotzooi maar tien jaar mee gaat...!

Las ik een hele poos later en opnieuw in zo’n zelfde blaadje van de ANWB en ik herinner me dat ook weer – dat ze langs alle Nederlandse fietspaden KNOOPPUNTPAALTJES gingen plaatsen...!

Dat waren dus opnieuw en weer van die gegalvaniseerde paaltjes met van die bordjes erop gemonteerd...! Ze bleven dus steeds maar bezig, om dit hele land vol te zetten met paaltjes en deze onnodige uitvinding, moeten fietsers de weg gaan wijzen naar een bepaald knooppunt. Een knooppunt, waar Neerlands fietspaden bij elkaar komen...! Om ze de weg te wijzen...! Toen ik dit stukje had ingetikt in dit artikel drukte ik in mijn hoofd op END Daarna schudde ik mijn hoofd en dacht: ‘Wat is dit nu weer voor een heisa...?’

‘Dit is nul, niente, nada, niets, noppes, niks, niemendal...’.

Maar het meest vreemde aan dit alles vind ik dit: ‘De fietsroutes in heel ons landje zijn allemaal al voorzien van richtingaanwijzers en staan daar al heel veel jaren...’.

Je-weet-ook-wel. Van die witte bordjes met een rood randje en een pijl in een rood en puntig vlak met daarin aangeduid, de naam van de bestemming en natuurlijk bevestigd aan een gegalvaniseerd paaltje. En verder zijn er ook nog, van die kleine bordjes en al dan niet op een paaltje in de kleuren groen met wit: ‘De zogenaamde routebordjes’. Bijvoorbeeld, zoals rondom mijn woonplaats als: ‘Lek en Lingeroute of

de Oeverland-route' enz. Dus ik vraag me werkelijk af, waarom dat allemaal dubbel moet aangegeven worden. In dezelfde tijd las ik ook nog dat ze ook van plan waren – de verkeerswegen sterren toe te kennen, net als ze doen bij de restaurants. Dus dat betekent en dat is ook geen moeilijke conclusie -dat er nog méér van die gegalvaniseerde paaltjes geplaatst gaan worden. Paaltjes met van die sterren erop. Dus over tien jaar...

Maar er zijn nog meer van die dingen waar ik me mateloos aan kan ergeren. In mijn woonplaats hebben ze de meest idiote verkeerspaal neergezet die je maar bedenken kan. En tegenwoordig, bedenken ze de meest bizarre dingen. Hij staat bij een SPOORWEGOVERGANG

Het is een paal met een bord van een 40 centimeter in het vierkant en voorzien, van een aantal lampjes in een oranjekleur. Die gaan nerveus knipperen, als je aan komt rijden met je vervoermiddel. Wat voor een vervoermiddel dan ook. Je kunt hem niet missen en soms stoppen auto's bij dat bord – lezen de tekst op het bord tussen de oranje en knipperende lampjes en komen er dan achter, dat ze dat bord verkeerd begrepen hebben.

Die ongeduldige autorijders achter hen – kunnen het dan niet laten om heel irritant te gaan toeteren (een tomeloos gebrek aan geduld en het is structureel). Dus de personen die dit overbodige elektronische klotebord ontworpen hebben, die denken érg denigrerend over andere mensen. Ze denken dat wij als gemiddelde Nederlanders, ontzettend stom zijn en dat ze ons vooral alles moet voorkauwen.

Dus als deze oranje lichtjes zenuwachtig beginnen te knipperen op dat gehele spul wat ze bedacht hebben, verschijnt er in een oranjekleur de meest achterlijke tekst die je maar kunt verzinnen. En dat is echt waar. En hij luidt als volgt: OVERWEG VRIJ LATEN...

Jij verwacht toch niet als lezer van dit artikel (dat ik als auteur van dit artikel) jou eens uitgebreid ga uitleggen, waarom ik dit een 'waan-zinnig' bord vind. En waarom ik die tekst – als belachelijk en denigrerend ervaar...

Ik heb ook eens begrepen uit een krantenbericht en ik wil je dit ook niet onthouden. En ik heb ze ook een keer gezien, toen ik onderweg

was naar Texel voor een korte vakantie en via de A7 – dat Verkeer en Waterstaat SMILEYS langs de wegen aan het neerzetten zijn – daar waar er aan de weg wordt gewerkt. Eerst komt er een SMILEY die heel chagrijnig kijkt en om de zoveel kilometer (in totaal zes stuks) worden die SMILEYS steeds met een vriendelijker gezicht op een gegalvaniseerd paaltje geplaatst tot aan een lachend bekje toe.

En die fungeert dan als de laatste van de reeks.

Verkeer en Waterstaat – de enige organisatie in Nederland, waarbij alles drie keer langer duurt dan normaal – te veel opperhoofden en te weinig indianen – is volgens mij aan het ‘doordraaien’ en ik ben heel erg benieuwd hoe ver ze dan gaan doordraaien...

Het zal wel aan mij liggen.

Ik zie steeds meer en meer, van die overbodige paaltjes langs de wegen verschijnen. Er worden er steeds meer neer geplant, terwijl er een landelijk beleid was (dat dacht ik ergens gelezen te hebben) om dit te verminderen net als allerlei onzinnige regeltjes en wetgeving. Zowel op landelijk als provinciaal niveau. Steeds weer lees ik daar berichten over en ze nemen ook toe. Maar hier in ons kleine landje, schijnt dat toch andersom te werken.

Er zijn ook nog paaltjes met van die: ‘Aanmatigende elektronische bordjes erop gemonteerd...’.

Die aangeven, hoe hard je met je auto aan het rijden bent.

Die verschijnen ook als bij toverslag – in de woonwijken en op provinciale wegen en ik vind die bordjes nu eenmaal aanmatigend omdat ik verdómmе zelf wel op mijn kilometerteller van mijn auto kan kijken hoe hard ik met mijn auto rijd...! Verder werken die dingen maar een korte tijd en zijn voortdurend in reparatie en op een gegeven moment, werken ze helemaal niet meer en geven de ambtenaartjes het op – mistroostig hangen ze daar dan.

Diegene (gestuurde en daardoor alleen al gestoorde ambtenaartjes) die dit bedenken (het mentale masturberen volgens mij) en maar overal deze paaltjes met elektronische bordjes neer laten planten – denken dat wij zelf niet kunnen denken. Dat is het bewijs, als je zulke paaltjes laat neerzetten. Zagen zij hun eigen achterlijkheid maar eens van eigen hun gedrag. Jij als lezer van dit boek weet vast wel met wat ik bedoel, als ik het heb over de achterlijkheid van hun eigen gedrag. Ik neem eventjes

voor mijn gemak aan (anders moet ik ieder detail gaan uitleggen) dat je daar intelligent genoeg voor bent.

Het is gewoon een kwestie van aanvoelen...

Ik had beloofd (ergens in dit boek) om nog eventjes terug te komen op de PAALTJESMAFFIA Overigens, was jij dit alweer vergeten, die belofte dan...? Maar nu gaat het wel over andere paaltjes en zeg maar palen. Ik wil het hebben over een heel andere soort.

Namelijk DE LANTAARNPALEN

In mijn woonplaats, worden regelmatig lantaarnpalen omvergereden door auto's. Ze worden dan meestal op een meter hoogte afgezaagd en het einde omhuld met tape en dat was het dan. Omdat ik elke dag in een stevige pas/tempo rondom mijn woonplaats loop – ongeveer vijf kilometer, dan zie ik die stompen van die lantarenpalen steeds weer staan. En wat namelijk het frappante nu is – dat het gemiddeld drie maanden duurt, voordat die omvergereden lantarenpalen eens worden vervangen. Dus ik vraag me dan af (anders gaan namelijk de zaken jou beheersen en niet andersom) wat het gemeentelijke/provinciale beleid was, waarom ze die lantarenpalen, juist op die plek hebben geplaatst. Er zijn erbij op een gevaarlijk kruispunt – met een bedoeling. Dus wat ik me dan afvraag – wat was hun motief, om veel geld aan lantarenpalen te besteden en waarom al die moeite – om dan ook nog eens, al die stroomkabels te bekostigen en helemaal in de grond aan te gaan leggen en juist op die plek, waar deze paal kapot is en daar dan drie maanden nutteloos staat. Dus ik zal wel stom wezen, omdat ik me dat afvraag. En verder – ik wil dus niet meer: 'Het licht aan het eind van de tunnel. Maar werkelijke eind van de tunnel...'.

--

PANIEK BIJ EEN FIETSPAD

Toen mijn boek KRUISVUUR uiteindelijk dan klaar was (ik deed er zo'n duizend uur over en weet trouwens niet, of dat veel of weinig is en dat kan je ook natuurlijk ook niet weten – simpel). Inclusief internetten mailen, bellen, brieven schrijven voor de benodigde inlichtingen. En urenlang en geduldig gegevens opzoeken (een stroom van gegevens) in de Leerdamse bibliotheek – verzond ik het na uitgebreide correcties en aanwijzingen enz. – hoe het geheel aan te leveren, aan de drukker: 'Een soort van feestje met mijzelf...'

Ik was echt en helemaal tevreden. Het was me dan toch eindelijk gelukt. Maar al snel besepte ik – dat ik met mijn overgebleven tijd geen raad wist, omdat ik even niets te schrijven had. Ik was het schrijven namelijk al zo gewend, dat het een soort verslaving werd. Het vulde mijn dagen en weekenden, als ik weer eens niets te doen had. Ik ben nu eenmaal iemand, die niet voor zich uit kan kijken en stil kan zitten.

Ik haat dat namelijk. Maar wel om een onduidelijke reden.

Maar op een leuk terrasje, heb ik daar geen enkele last van.

Als ik helemaal niets te doen heb, dan duik ik in een boek.

Om mijn paniekgevoelens daarover op zo'n dag onderdrukken, deed ik mij die avond flink te goed aan de 'alcoholische versnaperingen' en niets menselijks is mij vreemd en dat wilde ik je even laten weten. En jij raadt het al, ik had de volgende morgen: 'Een spectaculaire kater...'. Maar dat betekende natuurlijk – ook als gevolg daarvan – van mijn eigen gedrag, dat ik de volgende dag even naar de drankwinkel moest want de alcoholische versnaperingen waren natuurlijk op. Zo gaat dat nou altijd. Dat zal bij jou niet anders zijn. Ik stapte dus dapper en sportief op mijn fiets en fietste naar de in mijn buurt gelegen WINKELCENTRUM NOORD Ik noem dat winkelcentrum maar eventjes voor mijn plaatsgenoten, want dan kunnen zij eventueel en ter plaatse het verhaal controleren wat hierna komt – want er zijn natuurlijk altijd kommaneuks, of van die anderen – de mierenneukers – die altijd het naadje van de kous willen weten.

Nadat ik dan eindelijk de nieuwe alcoholische versnaperingen in de winkel gekocht had fietste ik weer terug naar mijn huis via een paadje

dat tussen een aantal scholen door loopt. En toen gebeurde het en bijna reed ik ook nog mijn fiets aan barrels.

Gód-ver-de-gódver...! (Ex-cuse-ee-moi).

Over een paar van die verdómden blikjes...! Een paar van die blikjes die daar door scholieren neergedonderd worden – altijd is het daar in die beurt een rotzooi. Mijn achterwiel van mijn fiets gleed ook nog uit over een patatzakje en/of plastic patatbakje. Maar ik kwam er toch nog goed vanaf en ik fietste door op weg naar huis. Mijn ANTENNE liet ondertussen een hoge zoemtoon horen. Ik keek recht vooruit. Naar een hardhouten bruggetje, waar ik met mijn fiets overheen moet rijden als ik op weg ga naar dat WINKELCENTRUM En mijn gezichtsveld vernauwde zich ineens tot een soort van tunnel. Zag ik daar verdorie zo'n verkeerspaaltje staan, met twee van die bordjes erop gemonteerd. Ik dacht meteen – waarom twee...?

Nou, mijn ogen stelden zich scherp op die twee bordjes en namen alle details op en: 'Fotografeerden ze in mijn geheugen...'.

Ik las op het bovenste bordje: **FIETSPAD**

Het onderste bordje op dat paaltje was zo'n bordje met een: 'Man en een klein kind aan zijn hand'. Je-kent-die-uitbeelding-wel. Ik stopte met mijn fiets vlak voor het verkeerspaaltje en mijn linkerhersenhelft begon een aantal vragen te stellen – aan de andere kant – aan mijn rechter hersenhelft dus. Het was als een soort van – surreëel zelfgesprek en dat heb ik weleens meer, moet ik bekennen en het klonk ongeveer zo...

'Is dit nou een fietspad of een voetpad...?'

'Ik zou het niet weten. Ambtenaartjes hebben dat verzonnen.'

'Ja – die verzinnen altijd van die bizarre dingen.'

'Dát weet ik maar ál te goed...'

'Dat bordje, met die man en met dat kind aan zijn hand – moet dat soms een kinderlokker voorstellen...?'

'Dat lijkt me sterk.'

'Of bedoelen ze soms met dat vreemde bordje dat het hier een soort van gedoogplaats voor kinderlokkers is...?'

'Ik denk het niet. Hier staan drie scholen naast elkaar.'

'Overbodige informatie. Mijn twee dochters waren hier op een van die scholen.'

'Toch niet op die Christelijke school...?'

‘Denk eens na – stuk slijm...!’

‘Oh ja, dat is waar ook. Je bent niet gelovig en een Atheïst.’

‘Nóu dan...!’

‘Bedoelen ze soms met dat bordje, dat je van je fiets moet stappen en gaan lopen...?’

‘Dat is onwaarschijnlijk. Anders had die man natuurlijk wel een fiets aan zijn hand gehad – trouwens, dat zou logisch zijn.’

‘Zou het een waarschuwing kunnen zijn voor fietsers...?’

‘Hoezo een waarschuwing...? Zulke borden hebben toch normaal een rode kleur – als een soort van waarschuwing...?’

‘Ik bedoel natuurlijk, dat je dan tijdens het fietsen geen kinderlokker aanrijdt...?’

‘Zou kunnen. Ik weet het niet zeker.’

‘Kan het soms een bedekte waarschuwing zijn...?’

‘Je bedoelt zo’n seksuele...? Dat je soms een kinderlokker tegen kan komen, die op dat moment gepijpt wordt...?’

‘Ja, als zo’n kind dan daar een vent staat te pijpen.’

‘Te vunzig – trouwens, dat kind staat dan wel op de goede hoogte wil ik maar even opmerken.’

‘Wie van ons twee is nou vunzig...?’

‘Het wás maar een geintje – snáp dat nou eens...!’

‘Van mij ook.’

‘Hoe kom je trouwens op deze ongein.’

‘Kwestie – van dat verkeersbord, tegengesteld interpreteren.’

‘Laten we dan maar aannemen, dat die ambtenaartjes in de war zijn.’

‘Dat denk ik ook.’

‘Ik fiets maar door naar huis.’

‘Ik ga met je mee. Wat ga je dan doen...?’

‘Verder schrijven aan dit boek.’

‘Waarover ga je nu weer schrijven...?’

‘Deze ervaring natuurlijk.’

‘Waarom...? Dat heeft toch geen enkele zin...?’

‘Hoe dacht je anders dat ik aan tekst kom voor dit boek...? Denk nou eens een keertje ná...!’

‘Zo had ik het nog niet bekeken – sorry. Ik help je wel mee...’

--

FLASHBACKS EN GLASDROMEN

Ik ontkwam er niet aan, tijdens het schrijven aan dit boek en ook aan mijn vorige boeken – dat het dag en nacht door me heen spookte. Ik stond er mee op en ik ging er mee naar bed als het ware (óngelooflijk wát een clichématige zin is dit trouwens).

Ik kon er onmogelijk iets tegen ondernemen. Het ‘mechanisme’ was niet te stoppen – al deed ik nog zo mijn best. Maar waarschijnlijk, is dat inherent aan het schrijven van een boek/boeken. Soms in een van de slapeloze nachten (zoals, toen ik heel druk aan dit boek bezig was) zwierven flarden tekst door mijn brein. Regelmatig had ik ook last van een soort van – flashbacks, over gebeurtenissen die ik in het dagelijkse leven meemaakte. Die flashbacks, brachten mij op een nieuw spoor en dat spoor probeerde ik dan te verwerken in dit boek. En dromen (ik heb waanzinnige dromen gehad) en ook tijdens het schrijven aan mijn vorige boeken – ook hele aparte dromen, over dit boek. En zo kwam ik ineens op het idee, om de ‘vreemde dromen’ die ik had, te gaan verwerken in dit boek...

Deze dromen – zijn pas aan het eind van dit boek, schrijven ingebracht want dat vroeg jij je waarschijnlijk af. Het zijn de herinneringen die het hem doen als het over dromen gaat. Ik zal proberen uit te leggen hoe dat allemaal in zijn werk gaat. Iedereen kan zich alles herinneren. En deze herinneringen, worden misschien gekleurd of verhuld door allerlei emotionele krachten. Gebeurtenissen die in naar boven komen zijn soms niet helemaal accuraat. Maar als alles op een rijtje wordt gezet kan iedereen zich alles en werkelijk alles, weer herinneren. Angsten en kwetsbare momenten, liggen soms verborgen onder dikke lagen stress en ze zijn nog steeds aanwezig en kunnen opgespoord worden.

Ongeacht hoe sterk de psychologische krachten van de ontkenning ook moge zijn...

Toch heb ik veel moeite moeten doen, om deze dromen op papier te zetten. Ik had moeite met het herinneren, want dat is natuurlijk het moeilijkste. Het reconstrueren was een lang proces van veel nadenken en proberen het terug te halen – natuurlijk, wel enige dingen erbij